STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 31. ledna 2008 [1]

1. Touto žalobou požaduje Španělské království zrušení článků 1 až 6 nařízení Rady (ES) č. 1415/2004 ze dne 19. července 2004, kterým se stanoví roční maximální intenzita rybolovu pro některé rybolovné oblasti a populace [2].

2. Tato žaloba následuje po žalobě, kterou Španělské království podalo proti článkům 3, 4 a 6 nařízení Rady (ES) č. 1954/2003 ze dne 4. listopadu 2003 o řízení intenzity rybolovu některých rybolovných oblastí a zdrojů Společenství, kterým se mění nařízení (EHS) č. 2847/93 a zrušují nařízení (ES) č. 685/95 a (ES) č. 2027/95 [3], a kterou Soudní dvůr zamítl rozsudkem ze dne 30. března 2006, Španělsko v. Rada [4].

3. V tomto rozsudku měl Soudní dvůr za to, že jestliže jsou napadená ustanovení neoddělitelná od zbývající části nařízení č. 1954/2003, jsou návrhová žádání předložená Španělským královstvím za účelem částečného zrušení tohoto nařízení nepřípustná, a žaloba musí být tudíž zamítnuta [5].

4. V souvislosti s očekávaným vyhlášením uvedeného rozsudku Soudní dvůr rozhodl dne 2. března 2005 přerušit řízení v projednávané věci. Po vyhlášení výše uvedeného rozsudku Španělsko v. Rada požádalo Španělské království, aby bylo v tomto řízení pokračováno.

5. Na podporu projednávané žaloby vznáší Španělské království na základě článku 241 ES proti nařízení č. 1954/2003 námitku protiprávnosti.

6. V tomto stanovisku vysvětlím, zaprvé, proč musí být podle mého názoru námitka

1 — Původní jazyk: francouzština

2 — Úř. věst. L 258, s. 1.

3 — Úř. věst. L 289, s. 1; Zvl. vyd. 04/06, s. 44.

4 — C-36/04, Sb. rozh. s. I-2981.

5 — Výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada (bod 21).

protiprávnosti prohlášena za přípustnou. Poté zadruhé vyjasním důvody, pro které se domnívám, že vytýkané skutečnosti předložené Španělským královstvím na podporu takové námitky protiprávnosti nemohou být přijaty, a že tato žaloba musí být v důsledku toho zamítnuta jako neopodstatněná.

I – Právní rámec

A – *Nařízení č. 1954/2003*

7. Na základě čl. 4 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 ze dne 20. prosince 2002 o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky [6] „přijme Rada opatření Společenství, jimiž se řídí přístup do vod a ke zdrojům a udržitelné provozování rybolovných činností“. Konkrétně odstavec 2 písm. f) uvedeného článku uvádí opatření týkající se „omezení intenzity rybolovu“.

8. Nařízení č. 1954/2003 představuje jedno z těchto opatření. Toto nařízení ve svém článku 1 „stanoví kritéria a postupy pro režim řízení intenzity rybolovu v oblastech ICES V, VI, VII, VIII, IX a X a divizích CECAF 34.1.1, 34.1.2 a 34.2.0“.

9. Podle čl. 2 písm. b) stejného nařízení se „ ‚intenzitou rybolovu' rozumí součin kapacity a činnosti rybářského plavidla; u skupiny plavidel se tím rozumí součet intenzity rybolovu všech plavidel ve skupině“.

10. Druhý bod odůvodnění nařízení č. 1954/2003 stanoví, že „[p]oužitelnost ustanovení o přístupu do určitých oblastí a ke zdrojům definovaných v článcích 156 až 166 a v článcích 347 až 353 aktu o přistoupení Španělska a Portugalska [7] skončila dnem 31. prosince 2002. V důsledku toho je třeba některá ustanovení nařízení Rady (ES) č. 685/95 o řízení intenzity rybolovu některých rybolovných oblastí a zdrojů Společenství [8] a nařízení Rady (ES) č. 2027/95 o zavedení režimu řízení intenzity rybolovu týkající

6 — Úř. věst. L 358, s. 59; Zvl. vyd. 04/05, s. 460.

7 — Akt o podmínkách přistoupení Španělského království a Portugalské republiky a o úpravách smluv (Úř. věst. 1985, L 302, s. 23, zvláště s. 69 a násl., dále jen „akt o přistoupení“).

8 — Nařízení ze dne 27. března 1995 (Úř. věst. L 71, s. 5; Zvl. vyd. 04/02, s. 204).

se některých rybolovných oblastí a zdrojů Společenství[9] přizpůsobit nové právní situaci“.

11. Krom toho podle třetího bodu odůvodnění nařízení č. 1954/2003 „[j]iná ustanovení nařízení [č. 685/95] a [č. 2027/95] jsou zaměřena na zavedení všeobecného režimu řízení intenzity rybolovu s cílem zaručit, že nedojde ke zvýšení intenzity rybolovu, a nejsou v žádném vztahu k [aktu o přistoupení]. Uvedená ustanovení jsou důležitá pro řízení rybolovu a měla by zůstat zachována“.

12. V tomto ohledu stanoví čtvrtý bod odůvodnění nařízení č. 1954/2003, že „[s] cílem zaručit, že nedojde ke zvýšení současné celkové intenzity rybolovu, je třeba zavést nový režim řízení intenzity rybolovu v oblastech [uvedených v článku 1 uvedeného nařízení]. Tento režim omezí intenzitu rybolovu na základě intenzity rybolovu uskutečněné v uvedených oblastech a divizích v období let 1998 až 2002“.

13. Kapitola II nařízení č. 1954/2003 se týká takto zavedeného režimu řízení intenzity rybolovu. V rámci této kapitoly zní článek 3 uvedeného nařízení, nazvaný „Opatření týkající se odlovu při dně žijících druhů a některých měkkýšů a korýšů“, takto:

„1. S výjimkou oblasti vymezené v čl. 6 odst.1 členské státy:

a) vyhodnocují úrovně intenzity rybolovu uskutečňované plavidly o celkové délce 15 metrů nebo větší jako roční průměr v období let 1998 až 2002 v každé z oblastí ICES a každé z divizí CECAF uvedených v článku 1 pro druhy rybolovu při dně s výjimkou druhů rybolovu při dně podléhajících nařízení Rady (ES) č. 2347/2002 ze dne 16. prosince 2002, kterým se stanoví zvláštní podmínky přístupu k rybolovu hlubinných populací a s tím spojené požadavky[10], a rybolovu zaměřeného na hřebenatky, kraba německého a kraba trnitého, jak je stanoveno v příloze tohoto nařízení. Pro výpočet intenzity rybolovu se rybolovná kapacita plavidla měří instalovaným výkonem v kilowattech (kW);

9 — Nařízení ze dne 15. června 1995 (Úř. věst. L 199, s. 1; Zvl. vyd. 04/02, s. 224), ve znění nařízení Rady (ES) č. 149/1999 ze dne 19. ledna 1999 (Úř. věst. L 18, s. 3; Zvl. vyd. 04/04, s. 97).

10 — Úř. věst. L 351, s. 6; Zvl. vyd. 04/05, s. 391.

b) rozdělují úroveň intenzity rybolovu v každé oblasti ICES a divizi CECAF vyhodnocenou v souladu s písmenem a) každému z druhů rybolovu uvedených v písmeni a).

[…]“

14. Krom toho zavádí nařízení č. 1954/2003 zvláštní režim řízení intenzity rybolovu pro biologicky citlivou ohraničenou oblast u pobřeží Irska. Sedmý bod odůvodnění tohoto nařízení v tomto ohledu upřesňuje, že „[o]blast ležící jižním a západním směrem od Irska byla identifikována jako oblast s vysokou koncentrací nedospělého štikozubce obecného. Tato oblast podléhá zvláštním omezením používání zařízení pro lov při dně. Z téhož důvodu zachování by měla rovněž podléhat zvláštním požadavkům na omezení intenzity rybolovu v rámci výše popsaného všeobecného režimu […]“.

15. Zvláštní režim řízení intenzity rybolovu, který platí pro tuto biologicky citlivou oblast přesně ohraničenou v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1954/2003, je definován v odstavci 2 téhož článku, který stanoví, že „členské státy vyhodnotí úrovně intenzity rybolovu uskutečňované plavidly o celkové délce 10 metrů nebo větší jako roční průměr v období let 1998 až 2002 pro druhy rybolovu při dně s výjimkou druhů podléhajících nařízení Rady [č. 2347/2002] a rybolovu hřebenatek, kraba německého a kraba trnitého, a rozdělí takto vyhodnocenou intenzitu rybolovu každému z uvedených druhů rybolovu“.

16. Konečně čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1954/2003 stanoví, že na základě údajů oznámených členskými státy Komisi Evropských společenství „předloží Komise Radě […] návrh nařízení o určení maximální roční intenzity rybolovu pro každý členský stát a pro každou oblast a druh rybolovu vymezené v článcích 3 a 6“.

17. Podle čl. 11 odst. 2 prvního pododstavce uvedeného nařízení „[…] Rada rozhodne na návrh Komise kvalifikovanou většinou o roční maximální intenzitě rybolovu uvedené v odstavci 1“.

18. Na základě tohoto ustanovení přijala Rada nařízení č. 1415/2004, které je předmětem projednávané žaloby na neplatnost.

B – *Nařízení č. 1415/2004*

19. Podle posledního bodu odůvodnění nařízení č. 1415/2004 „[r]oční maximální intenzita rybolovu stanovená pro plavidla plující pod vlajkou členského státu podle druhů, oblastí a populací by měla být rovna jedné pětině celkové intenzity rybolovu těchto plavidel v pětiletém období 1998 až 2002“.

20. Toto nařízení stanoví:

„*Článek 1*

Předmět nařízení

Toto nařízení stanoví roční maximální intenzitu rybolovu pro každý členský stát a pro každou oblast a populaci vymezené v článcích 3 a 6 nařízení [č. 1954/2003].

Článek 2

Maximální úrovně

1. Roční maximální úrovně intenzity rybolovu podle skupin druhů, oblastí a populací a podle členských států pro oblasti uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. a) a b) nařízení [č. 1954/2003] jsou stanoveny v příloze I tohoto nařízení.

2. Roční maximální úrovně intenzity rybolovu podle skupin druhů, oblastí a populací a podle členských států pro oblast uvedenou v čl. 6 odst. 1 nařízení [č. 1954/2003] jsou stanoveny v příloze II tohoto nařízení.

Článek 3

Průjezd oblastí

1. Každý členský stát zajistí, že využívání přidělené intenzity rybolovu podle oblasti ve smyslu článků 3 a 6 nařízení [č. 1954/2003] nepovede k prodloužení doby rybolovu oproti úrovním intenzity rybolovu provedeného v průběhu referenčního období.

2. Intenzita rybolovu stanovená v důsledku průjezdu plavidla oblastí, ve které v referenčním období nedošlo k žádnému rybolovu, nebude použita pro účely provádění rybolovu v této oblasti. Každý členský stát zaznamenává tuto intenzitu rybolovu zvlášť.

Článek 4

Metodika

Každý členský stát zajistí, že metoda záznamu intenzity rybolovu je stejná jako metoda pro hodnocení úrovní intenzity rybolovu podle článků 3 a 6 nařízení [č. 1954/2003].

Článek 5

Dodržení ostatních pravidel pro omezování intenzity rybolovu

Roční maximální intenzitou rybolovu stanovenou v příloze I a II nejsou dotčena omezení intenzity rybolovu stanovená v rámci programů obnovy stavu nebo veškerých jiných řídicích opatření podle práva Společenství, pokud je dodrženo opatření stanovící nižší úroveň intenzity rybolovu.

Článek 6

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.“

II – Žaloba

21. Ve své žalobě Španělské království navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil články 1 až 6 nařízení č. 1415/2004 a dovolává se přitom jednak porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti a jednak tvrdí, že se Rada při přijetí článku 6 nařízení č. 1954/2003, jakož i nařízení č. 1415/2004 dopustila zneužití pravomoci.

22. Ve své replice podané dne 22. června 2006 vzneslo poté Španělské království proti nařízení č. 1954/2003 výslovně námitku protiprávnosti na základě článku 241 ES. Navrhuje, aby Soudní dvůr konstatoval protiprávnost tohoto nařízení.

23. Komisi bylo usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 9. března 2005 povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady.

III – Posouzení

24. Nejprve se vyjádřím k přípustnosti námitky protiprávnosti vznesené Španělským královstvím.

A – *K přípustnosti námitky protiprávnosti vznesené Španělským královstvím*

25. Ve své žalobě vznáší Španělské království první vytýkanou skutečnost týkající se porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, pokud jde jednak o referenční období použité ke stanovení roční maximální intenzity rybolovu a jednak o vymezení citlivé oblasti.

26. Argumenty předložené tímto členským státem na podporu této vytýkané skutečnosti jsou shodné s těmi, které byly předloženy ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada.

27. V bodě 36 své žaloby Španělské království uvádí, že má za to, že články 3, 4 a 6 nařízení č. 1954/2003 porušují zásadu zákazu diskriminace a musejí být zrušeny. Proto v rámci věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada, podalo žalobu na neplatnost.

28. Španělské království dále upřesňuje, že napadá rovněž nařízení č. 1415/2004 v rozsahu, v němž provádí články 3 a 6 nařízení č. 1954/2003.

29. Stejně tak, pokud jde o druhou vytýkanou skutečnost týkající se zneužití pravomoci ze strany Rady, opakuje Španělské království ve své žalobě znovu argumentaci, kterou předložilo v rámci věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada. Má za to, že Soudní dvůr musí zrušit nařízení č. 1415/2004, které provádí článek 6 nařízení č. 1954/2003, neboť přijetím tohoto článku 6 a prováděcího nařízení se Rada dopustila zneužití pravomoci.

30. Ve své replice předložené po vyhlášení výše uvedeného rozsudku Španělsko v. Rada Španělské království tvrdí, že je nezbytné vznést proti nařízení č. 1954/2003 námitku protiprávnosti na základě článku 241 ES. Uvádí několik důvodů, které podle něj odůvodňují přezkum souladu nařízení č. 1954/2003 s právem Společenství na základě námitky protiprávnosti.

31. Mezi těmito důvody Španělské království zejména uvádí, že námitka protiprávnosti představuje prostředek k případnému odstranění ustanovení, která, ačkoli jsou v rozporu s právem Společenství, představují základ aktu, který je předmětem žaloby na neplatnost. V tomto ohledu podotýká, že existuje přímý právní vztah mezi prováděcím aktem, tedy nařízením č. 1415/2004, a základním aktem, tedy nařízením č. 1954/2003. Údaje obsažené v přílohách nařízení č. 1415/2004 mohou být totiž stanoveny a vypočítány pouze na základě opatření a podmínek definovaných v článcích 3 a 6 nařízení č. 1954/2003.

32. Španělské království se navíc domnívá, že projednávaná věc je odlišná od případu, ve kterém je námitka protiprávnosti vznesená členským státem nepřípustná z důvodu, že uplynula lhůta k podání žaloby na neplatnost [11]. Španělské království totiž tento požadavek ve své žalobě podané proti základnímu nařízení ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada, dodrželo.

33. Konečně tento členský stát poznamenává, že rozsudek vydaný v této věci nezkoumal meritorně vytýkané skutečnosti, které předložil, jež jsou z podstatné části použitelné u prováděcího nařízení, a které odůvodňují v projednávané věci nepoužitelnost nařízení č. 1954/2003. Podle něj neexistence rozhodnutí ve věci samé a existence přímého právního vztahu mezi oběma relevantními nařízeními nutí Soudní dvůr k tomu, aby se v rámci projednávané žaloby vyjádřil k otázce nepoužitelnosti nařízení č. 1954/2003. V opačném případě se Španělské království domnívá, že by rozsudek Soudního dvora postrádal užitečný účinek.

34. Ve své žalobní odpovědi Rada uvádí, že Španělské království netvrdí, že nařízení č. 1415/2004 nedodrželo ustanovení nařízení č. 1954/2003, ale že se tento členský stát naopak domnívá, že je napadené nařízení protiprávní, jelikož odráží kritéria stanovená v článcích 3 a 6 nařízení č. 1954/2003. Rada krom toho konstatuje, že v rámci věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada, navrhovalo Španělské království, aby Soudní dvůr zrušil články 3 a 6 tohoto posledně uvedeného nařízení ze stejných důvodů, jako jsou důvody dovolávané v projednávané věci, tedy porušení zásady zákazu diskriminace a zneužití pravomoci. Dále uvádí své stanovisko k meritu věci.

35. Ve své duplice Rada zdůrazňuje, že projednávaná žaloba, která směřuje proti nařízení č. 1415/2004, byla podána v rámci řízení odlišného a samostatného ve vztahu k věci, ve které byl vydán výše uvedený

11 — Španělské království cituje v této věci rozsudek ze dne 29. června 1995, Španělsko v. Komise (C-135/93, Recueil, s. I-1651, bod 17).

rozsudek Španělsko v. Rada, i když obě žaloby mají zjevnou souvislost. Tvrdí, že dodržení roční maximální úrovně intenzity rybolovu pro každý členský stát, stanovené nařízením č. 1415/2004, je doplňkovou povinností, která se však odlišuje od povinností stanovených v článcích 3, 4 a 6 až 8 nařízení č. 1954/2003.

36. Rada se domnívá, že námitka protiprávnosti vznesená v replice je podána opožděně, a je tudíž nepřípustná. Má totiž za to, že vzhledem k tomu, co stanoví čl. 42 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu Soudního dvora [12], nemůže být zamítnutí žaloby podané Španělským královstvím v rámci věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada, považováno za novou skutečnost.

37. V tomto ohledu Rada poukazuje zejména na to, že se na akty vydané orgány Společenství vztahuje presumpce platnosti, takže rozsudek Soudního dvora potvrzující platnost aktu nemění právní situaci, ve které se nacházel žalobce, a nemůže v důsledku toho představovat okolnost umožňující předložení nového důvodu.

38. Rada se každopádně domnívá, že Španělské království nemůže zpochybnit platnost nařízení č. 1954/2003, jakmile uplynula lhůta stanovená v čl. 230 druhém pododstavci ES. Má totiž za to, že kdyby byl členský stát oprávněn napadnout akt Společenství prostřednictvím námitky protiprávnosti pokaždé, kdy určitý orgán přijme k tomuto aktu prováděcí akt, umožňovalo by to donekonečna zpochybňovat akty Společenství, které mají právní účinky, což by podle něj bylo v rozporu s cílem sledovaným lhůtami pro podávání žalob, tedy se zárukou právní jistoty.

39. Rada v tomto ohledu odkazuje na judikaturu Soudního dvora, z níž vyplývá, že pro adresáta rozhodnutí přijatého orgány Společenství, které nebylo napadeno ve lhůtě stanovené v čl. 230 druhém pododstavci ES, je nemožné uplatňovat jeho protiprávnost, jelikož takové rozhodnutí se vůči němu stalo konečným [13].

40. Domnívá se, že tato judikatura musí být použita v projednávané věci, i když se od ní odlišuje ve dvou ohledech, a to jednak v tom, že Španělské království napadlo akt, jehož

12 — Podle tohoto ustanovení „[n]ové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení".

13 — Rada cituje rozsudky ze dne 15. listopadu 1983, Komise v. Francie (52/83, Recueil, s. 3707, bod 10); ze dne 9. března 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, Recueil, s. I-833, bod 13), a ze dne 15. února 2001, Nachi Europe (C-239/99, Recueil, s. I-1197, bod 29).

platnost nyní zpochybňuje, avšak jeho žaloba byla zamítnuta, a jednak v tom, že zpochybněným aktem v tomto řízení je nařízení.

41. Pokud jde o Komisi, ta nejprve tvrdí, že vztah mezi nařízeními č. 1954/2003 a 1415/2004 je tak těsný, že projednávaná žaloba je pouhým téměř doslovným zopakováním žaloby podané ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada. Podle názoru Komise není projednávaná žaloba skutečně namířena přímo proti nařízení č. 1415/2004, ale proti článkům 3, 4 a 6 nařízení č. 1954/2003. Žádný z důvodů projednávané žaloby nezmiňuje specificky nebo přímo nařízení č. 1415/2004. Proto se Komise domnívá, že se Španělsko tím, že požaduje pokračování v tomto řízení, pokouší uniknout účinkům rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba ve výše uvedené věci Španělsko v. Rada.

42. Krom toho nebyla podle ní námitka protiprávnosti učiněná mlčky nebo implicitně předložena správně, neboť je jednak podřízena žalobě na neplatnost podle článku 230 ES, takže se Španělské království nemůže dovolávat protiprávnosti aktu, proti kterému mohlo podat žalobu na neplatnost [14]. A jednak není námitka protiprávnosti otázkou nepominutelnou, a musí být tedy vznesena výslovně v žalobě [15].

43. Podle Komise musí být námitka protiprávnosti vznesená v replice považována za námitku vznesenou po uplynutí lhůty. Krom toho předpokládá předložení nového důvodu a změnu původního návrhu, což čl. 42 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu Soudního dvora neumožňuje.

44. Z těchto důvodů se Komise domnívá, že projednávaná žaloba musí být odmítnuta, aniž by bylo nezbytné posoudit meritum věci.

45. Ve své odpovědi na vyjádření Komise jako vedlejšího účastníka Španělské království upřesňuje, že podle jeho názoru představuje výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada novou skutkovou a právní okolnost, která vyšla najevo v průběhu řízení, a která umožňuje předložení nového důvodu podle čl. 42 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora. Konečně námitka protiprávnosti neporušuje ani zásadu právní jistoty ani zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené.

14 — Komise cituje v tomto ohledu rozsudek Soudu ze dne 13. září 1995, TWD v. Komise (T-244/93 a T-486/93, Recueil, s. II-2265, bod 103).

15 — Komise zmiňuje v této věci rozsudek ze dne 17. prosince 1959, Société des fonderies de Pont-à-Mousson v. Vysoký úřad (14/59, Recueil, s. 445).

46. Nesdílím stanovisko, které zastávají Rada a Komise v rozsahu, v němž považují takovou námitku protiprávnosti, jaká byla podána Španělským královstvím v rámci projednávané žaloby, za nepřípustnou.

47. Na podporu svých stanovisek předkládají Rada s Komisí dva argumenty: jednak zastávají zásadní stanovisko, které v podstatě spočívá v tvrzení, že členský stát nemůže vznést námitku protiprávnosti proti aktu Společenství, který mohl předtím napadnout, i když se jedná o nařízení. A jednak se domnívají, že je námitka protiprávnosti ve věci v hlavním řízení opožděná.

48. Domnívám se naopak, že znění článku 241 ES umožňuje, aby se členský stát velmi široce dovolával nepoužitelnosti nařízení, včetně případu, podle mého názoru, kdy již podal proti takovému nařízení žalobu na částečnou neplatnost, ale tato žaloba byla prohlášena za nepřípustnou.

49. Domnívám se krom toho, že námitku protiprávnosti vznesenou Španělským královstvím nelze považovat za podanou opožděně, jelikož je obsažena implicitně v žalobě podané Španělským královstvím.

1. K možnosti pro privilegovaného žalobce vznést námitku protiprávnosti proti nařízení

50. Nejprve je třeba připomenout, že podle článku 241 ES „[d]otýká-li se spor nařízení vydaného společně Evropským parlamentem a Radou nebo nařízení Rady, Komise nebo [Evropské centrální banky], může se každý účastník řízení, i když lhůta stanovená v čl. 230 pátém pododstavci uplynula, domáhat z důvodů stanovených v čl. 230 druhém pododstavci před Soudním dvorem nepoužitelnosti tohoto nařízení“.

51. Soudní dvůr se několikrát setkal s otázkou přípustnosti námitek protiprávnosti vznesených neprivilegovanými nebo privilegovanými žalobci na základě článku 241 ES. Vzešla z toho komplexní judikatura, jejíž hlavní zásady jsou následující.

52. Ve svém rozsudku ze dne 6. března 1979 Simmenthal v. Komise [16] Soudní dvůr uvedl, že „článek [241 ES] představuje výraz obecné zásady zajišťující každému účastníku

16 — 92/78, Recueil, s. 777.

řízení právo napadnout, za účelem zrušení rozhodnutí, které se jej bezprostředně a osobně dotýká, platnost dřívějších aktů orgánů Společenství, představujících právní základ napadeného rozhodnutí, jestliže tento účastník řízení neměl podle článku [230 ES] právo podat přímou žalobu proti těmto aktům, jejichž následky tak nese, aniž měl možnost požadovat jejich zrušení“ [17].

53. Tento rozsudek zavedl ve vztazích mezi žalobou na neplatnost a námitkou protiprávnosti logiku kompenzace právních prostředků [18]. Soudní dvůr podmínil přípustnost námitky protiprávnosti neexistencí alternativních právních prostředků, a tím této námitce přiřknul subsidiární charakter [19].

54. Tím, že podřizuje přípustnost námitky protiprávnosti překážce přímého přístupu k soudní moci Společenství, zamýšlí soud Společenství zabránit tomu, aby tento právní prostředek poskytl druhou možnost nedbalému žalobci. Z toho vyplývá zásada jedinosti soudní ochrany, na jejímž základě smí procesní subjekt disponovat pouze jedinou možností přístupu k soudu Společenství [20].

55. V této logice sankcionuje prekluze práva na napadení aktu prostřednictvím námitky protiprávnosti nedbalé chování žalobce, který opomněl využít žaloby na neplatnost ke zpochybnění rozhodnutí, i když k tomu zajisté měl možnost [21].

56. Podobně jako neprivilegovaní žalobci nemohou ani žalobci privilegovaní uplatňovat prostřednictvím námitky v rámci žaloby na neplatnost namířené proti určitému rozhodnutí protiprávnost dříve vydaného aktu stejného druhu, jehož zrušení mohli požadovat přímo. Připustit opačné řešení by podle Soudního dvora umožnilo vyhnout se lhůtě k podání žaloby stanovené v čl. 230 pátém pododstavci ES [22]. Tato zásada nedotknutelnosti rozhodnutí, která nebyla napadena v této lhůtě, neplatí pouze v případě, kdy akt, o kterém je tvrzeno, že je neplatný, je stižen zvláště závažnými a zjevnými vadami, takže může být kvalifikován jako nicotný akt [23].

17 — Bod 39.

18 — Podle výrazu použitého L. Coutronem, *La contestation incidente des actes de l'Union européenne*, doktorská práce obhájená dne 10. prosince 2005 na Univerzitě Montpellier I.

19 — Viz Molinier, J., „Exception d'illégalité“, *Jurisclasseur Europe*, 2007, svazek 350, s. 7, bod 22.

20 — Viz Coutron, L., *op. cit.*, s. 113 a 383.

21 — Tato prekluze byla proti žalobci jednajícímu nedbale uplatněna nejprve v rámci řízení o předběžné otázce týkající se platnosti (výše uvedený rozsudek TWD Textilwerke Deggendorf, body 23 až 25). V následujícím roce použil Soud prvního stupně Evropských společenství tyto úvahy na námitku protiprávnosti (výše uvedený rozsudek TWD v. Komise, bod 103).

22 — Viz zejména výše uvedený rozsudek Španělsko v. Komise (bod 17).

23 — Rozsudek ze dne 30. června 1988, Komise v. Řecko (226/87, Recueil, s. 3611, bod 16). Viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 10. prosince 1969, Komise v. Francie (6/69 a 11/69, Recueil, s. 523, body 11 až 13).

57. Jsou tyto úvahy založené na kompenzaci právních prostředků rovněž relevantní, pokud je námitka protiprávnosti vznesena proti nařízení?

58. Kladně odpovědět lze tehdy, pokud je taková námitka protiprávnosti vznesena neprivilegovaným žalobcem. V tomto případě totiž možnost napadení aktu prostřednictvím námitky protiprávnosti kompenzuje omezenost přístupu neprivilegovaných žalobců k žalobě na neplatnost proti normativním aktům. Jedná-li se o skutečný obecně závazný akt, jehož zrušení nemohou neprivilegovaní žalobci přímo požadovat, nelze těmto žalobcům vytýkat nedostatek řádné péče, a požívají tedy práva na napadení aktu prostřednictvím námitky protiprávnost [24].

59. Takový sled úvah se mi zdá logický vzhledem k systematice právních prostředků Společenství a slučitelný se zněním článku 241 ES, který umožňuje každému účastníku řízení uplatňovat prostřednictvím námitky protiprávnosti nepoužitelnost nařízení. Tím, že tak potvrzuje možnost incidenčního napadení obecně závazného aktu neprivilegovaným žalobcem, uvádí judikatura Soudního dvora do souladu logiku kompenzace právních prostředků se zněním článku 241 ES.

60. Naopak, pokud je proti určitému nařízení vznesena námitka protiprávnosti privilegovaným žalobcem, ztrácí sled úvah v rámci kompenzace právních prostředků svou relevanci, jelikož by vedl k popření znění článku 241 ES.

61. Jelikož totiž mají členské státy a orgány Společenství téměř neomezený přístup k žalobě na neplatnost, vedl by takový sled úvah, který podmiňuje přípustnost námitky protiprávnosti nemožností podat přímo žalobu soudu Společenství, nevyhnutelně k odepření práva privilegovaných žalobců na napadení aktu prostřednictvím námitky protiprávnosti [25]. To by představovalo zjevné porušení znění článku 241 ES, který, pro připomenutí, poskytuje každému účastníku řízení, bez ohledu na uplynutí lhůty stanovené v článku 230 pátém pododstavci ES, právo uplatňovat před Soudním dvorem nepoužitelnost nařízení [26].

62. Zajisté právě z důvodu nepřekonatelného charakteru daného výslovného znění ustanovení [27] Soudní dvůr z podnětu několika svých

24 — Viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 12. prosince 1996, Accrington Beef a další (C-241/95, Recueil, s. I-6699, body 15 a 16).

25 — Viz Coutron, L., *op. cit.*, s. 393.

26 — Viz v tomto ohledu stanovisko generálního advokáta Slynna ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 12. února 1987, Francie v. Komise (181/85, Recueil, s. 689). Podle jeho názoru [n]avzdory ‚privilegovanému' postavení členských států ve vztahu k článku [230 ES], […] znamená výraz ‚každý účastník řízení' použitý v článku [241 ES] to, co skutečně vyjadřuje, a nikoli „jakýkoli jiný účastník řízení než členský stát" (s. 703).

27 — Přebírám zde výraz použitý generálním advokátem Mancinim na straně 5343 jeho stanoviska ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 27. září 1988, Řecko v. Rada (204/86, Recueil, s. 5323).

generálních advokátů [28] postupně připustil, že privilegovaný žalobce může v rámci žaloby na neplatnost vznést námitku protiprávnosti proti nařízení [29].

63. Není tedy relevantní tvrdit, jak to činí Rada a Komise, že námitka protiprávnosti vznesená Španělským královstvím proti nařízení č. 1954/2003 je nepřípustná, jelikož tento členský stát měl možnost podat proti tomuto nařízení přímou žalobu na neplatnost.

64. Podle mého názoru musí být tato argumentace tím spíše odmítnuta, pokud privilegovaný žalobce využil svého práva na podání žaloby, avšak jeho žaloba byla zamítnuta z důvodu nepřípustnosti jeho návrhových žádání směřujících k částečnému zrušení.

65. Pokud totiž znění článku 241 ES brání tomu, aby byl nedostatek řádné péče privilegovaného žalobce, který ve stanovených lhůtách nepodal proti určitému nařízení žalobu na neplatnost, uplatněn vůči tomuto žalobci za účelem prohlášení nepřípustnosti námitky protiprávnosti vznesené proti takovému aktu, domnívám se, že to samé musí platit a *fortiori,* pokud členský stát podal žalobu na neplatnost ve lhůtě, ale jeho žaloba byla zamítnuta z důvodu nepřípustnosti jeho návrhových žádání směřujících k částečnému zrušení.

66. Zkrátka se mi nezdá logické vzhledem k judikatuře Soudního dvora týkající se přípustnosti námitky protiprávnosti sankcionovat přísněji, tedy prekluzí, privilegovaného žalobce, který prokázal řádnou péči, kterou bychom mohli kvalifikovat jako nedokonalou, jako je tomu v tomto řízení u Španělského království, v porovnání s tím, jehož jednání by mohlo být považováno za jednání postrádající řádnou péči.

67. Z těchto skutečností vyvozuji, že znění článku 241 ES umožňuje velmi široce členskému státu dovolávat se nepoužitelnosti nařízení, podle mého názoru včetně případu, kdy již podal žalobu na částečné zrušení takového nařízení, ale tato žaloba byla prohlášena za nepřípustnou.

28 — Viz zejména s. 600 stanoviska generálního advokáta Roemera ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 1966, Itálie v. Rada a Komise (32/65, Recueil, s. 563); s. 703 stanoviska generálního advokáta Slynna ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Francie v. Komise; s. 5343 až 5345 stanoviska generálního advokáta Manciniho ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Řecko v. Rada. K tomuto směru úvah viz rovněž i body 36 až 54 stanoviska generálního advokáta Mengoziho předneseného dne 19. září 2007 ve věci Komise v. Rada (C-91/05), která probíhá před Soudním dvorem.

29 — V několika rozsudcích bylo uznáno pouze implicitně právo privilegovaných žalobců na incidenční napadení nařízení v rámci žaloby na neplatnost (viz výše uvedené rozsudky Itálie v. Rada a Komise; Francie v. Komise a Řecko v. Rada). Nedávno uznal Soudní dvůr otevřeněji, že privilegovaný žalobce může incidenčně napadnout nařízení [viz zejména rozsudky ze dne 10. července 2003, Komise v. ECB (C-11/00, Recueil, s. I-7147, body 74 až 78), a ze dne 14. dubna 2005, Belgie v. Komise (C-110/03, Sb. rozh. s. I-2801, body 76 až 81)].

2. Ke skutečnosti, zda námitka protiprávnosti vznesená Španělským královstvím byla podána opožděně, či nikoli

68. K této otázce je třeba nejprve uvést, že mezi podmínky přípustnosti námitky protiprávnosti patří ta podmínka, podle které žalobce, který incidenčně napadá určitý akt, tak musí učinit jasně a s uvedením odůvodnění [30].

69. Námitka protiprávnosti, která není doplněna stručným popisem důvodů a neuvádí odůvodnění, tak musí být prohlášena za nepřípustnou [31].

70. Je tedy nezbytné, aby „základní prvky právní argumentace" byly uvedeny v žalobě, což případně umožní, aby byly rozvinuty v replice [32].

71. Krom toho zákaz předkládání nových důvodů v průběhu řízení brání žalobci, aby vznesl námitku protiprávnosti poprvé v replice [33], ledaže právní a skutkové okolnosti vyšly najevo v průběhu řízení, v souladu s tím, co stanoví čl. 42 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu Soudního dvora [34].

72. Krom toho je třeba uvést, že Soudní dvůr rozhodl, že ačkoli toto ustanovení umožňuje žalobci výjimečně uplatňovat nové důvody na podporu návrhových žádání formulovaných v aktu zahajujícím řízení, nestanoví pro žalobce žádnou možnost předložit nová návrhová žádání [35].

73. Vzhledem k těmto požadavkům již soud Společenství připustil, že námitka protiprávnosti může být vznesena implicitně.

74. Je třeba zdůraznit, že toto uznání nijak nezasahuje do povinnosti odůvodnit námitku protiprávnosti, pokud se jeví, že tento důvod

30 — Viz v této věci Coutron, L., *op. cit.*, s. 102 až 104.

31 — Viz zejména rozsudky Soudu ze dne 18. října 2001, X v. ECB (T-333/99, Recueil, s. II-3021, body 115 až 117), a ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries France v. Komise (T-349/03, Sb. rozh. s. II-2197, body 179 a 180). Viz rovněž rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 19. října 2006, De Smedt v. Komise (F-59/05, RecFP s. I-A-1-109 a II-A-1-409, bod 77).

32 — Výše uvedený rozsudek Soudu X v. ECB (body 115 a násl.).

33 — Soudní dvůr tak rozhodl, že rámec sporu je vymezený návrhem na zahájení řízení a že námitka protiprávnosti je ve stadiu repliky nepřípustná [rozsudek ze dne 11. července 1985, Salerno a další v. Komise a Rada (87/77, 130/77, 22/83, 9/84 a 10/84, Recueil, s. 2523, bod 37)]. Viz rovněž rozsudek Soudu ze dne 27. září 2005, Common Market Fertilizers v. Komise (T-134/03 a T-135/03, Sb. rozh. s. II-3923, bod 51), potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 13. září 2007, Common Market Fertilizers v. Komise (C-443/05 P, Sb. rozh. s. I-7209, body 106 až 110).

34 — Viz zejména rozsudek ze dne 29. června 1994, Fiskano v. Komise (C-135/92, Recueil, s. I-2885, body 31 až 33).

35 — Rozsudek ze dne 18. října 1979, GEMA v. Komise (125/78, Recueil, s. 3173, bod 26).

vyplývá jasně z argumentace rozvedené v žalobě, i když žalobce výslovně neuvedl, že vznáší námitku protiprávnosti na základě článku 241 ES [36].

75. Implicitně učiněná námitka protiprávnosti může být zkrátka přijata soudem Společenství pouze tehdy, pokud právní argumentace, na které je založena, je v žalobě uvedena jasně a přesně, takže je jisté, že soudu byla předložena námitka protiprávnosti ve smyslu článku 241 ES [37]. Pokud je totiž tato podmínka splněna, může žalovaná strana uplatnit svou obranu, pokud jde o toto incidenční napadení aktu [38].

76. Pokud použijeme tyto požadavky na projednávanou věc, je nutno konstatovat, tak jak to v podstatě uznávají Rada s Komisí, že obě části žalobního důvodu, které Španělské království předložilo ve své žalobě, jakož i argumenty, na kterých se zakládají, směřují na prvním místě k přesně vylíčenému zpochybnění legality článků 3, 4 a 6 nařízení č. 1954/2003 a zadruhé ke zrušení nařízení č. 1415/2004 v *rozsahu, v němž provádí články 3 a 6 prvního nařízení*.

77. Podle mého názoru je tedy incidenční napadení článků 3 a 6 nařízení č. 1954/2003, které bylo provedeno nařízením č. 1415/2004, skutečně zahrnuto v žalobě podané Španělským královstvím, která v tomto smyslu obsahuje jasnou a přesnou právní argumentaci.

78. Je třeba ostatně poznamenat, že ze žalobní odpovědi Rady vyplývá, že dobře pochopila, že podstata argumentace rozvinuté Španělským královstvím v žalobě spočívá ve zpochybnění legality článků 3 a 6 nařízení č. 1954/2003 [39]. Oba účastníci řízení si proto byli jistí, že byla učiněna implicitní námitka protiprávnosti.

79. Z toho vyplývá, že i když Španělské království neuvedlo výslovně ve své žalobě,

36 — Rozsudek Soudu ze dne 6. června 1996, Baiwir v. Komise (T-262/94, Recueil FP, s. I-A 257 a II-739, bod 37). Podle Soudu „judikatura umožňuje domnívat se, že námitka protiprávnosti byla vznesena implicitně, pokud z žaloby relativně jasně vyplývá, že žalobce ve skutečnosti vznáší takový žalobní důvod“.

37 — Viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 20. září 2001, Spruyt v. Komise (T-171/00, Recueil FP, s. I-A-187 a II-855, bod 53), jakož i ze dne 26. února 2003, Nardone v. Komise (T-59/01, Recueil FP, s. I-A-55 a II-323, bod 27). Viz rovněž Coutron, L., *op. cit.*, s. 103. K jinému případu implicitní námitky protiprávnosti viz rozsudek Soudu ze dne 25. října 2006, Carius v. Komise (T-173/04, RecFP, body 44 až 60).

38 — Soud tak ve výše uvedeném rozsudku Spruyt v. Komise ověřoval, zda Komise mohla v průběhu písemné části řízení uplatnit své stanovisko ohledně implicitní námitky protiprávnosti (body 54 až 61).

39 — Viz bod 34 tohoto stanoviska.

že předkládá na základě článku 241 ES důvod vycházející z protiprávnosti článků 3 a 6 nařízení č. 1954/2003, může být tato námitka protiprávnosti považována za implicitně obsaženou v této žalobě.

80. Podle mého názoru brání tato okolnost tomu, aby uvedená námitka protiprávnosti byla považována za podanou opožděně a aby byla z tohoto důvodu prohlášena za nepřípustnou.

81. Krom toho skutečnost, že se pak jedná o částečné incidenční napadení nařízení č. 1954/2003, nebrání podle mého názoru jeho přípustnosti.

82. Vzhledem k požadavku přímého právního vztahu mezi primárně napadeným aktem a incidenčně napadeným aktem nelze podle mého názoru vytýkat žalobci, že prokázal takový vztah tím, že své žalobní důvody na podporu námitky protiprávnosti mířil hlavně proti ustanovením základního nařízení, která představují právě ta ustanovení, která jsou provedena v prováděcím nařízení.

83. Dodávám, že hlavní důvod, na němž spočívá judikatura, podle které je částečné zrušení aktu Společenství možné pouze tehdy, pokud části, jejichž zrušení je požadováno, jsou oddělitelné od zbývající části aktu [40], tedy nemožnost pro soud Společenství rozhodnout *ultra petita*, má-li před sebou návrhová žádání směřující k částečnému zrušení aktu Společenství a konstatuje, že napadená ustanovení jsou neoddělitelná od zbývající části tohoto aktu, neplatí pro námitku protiprávnosti. V rámci tohoto právního prostředku může být totiž uplatňována pouze nepoužitelnost incidenčně napadeného aktu, nikoli však jeho zrušení.

84. Analogické použití této judikatury na námitku protiprávnosti se mi proto nezdá případné.

85. Konečně se domnívám, že skutečnost, že Španělské království ve své replice formálně vzneslo proti nařízení č. 1954/2003 námitku protiprávnosti podle článku 241 ES, nicméně neznamená, že napadá všechna ustanovení tohoto nařízení. Konsistentně s argumentací rozvedenou v návrhu na zahájení řízení zůstávají totiž jeho žalobní důvody soustředěny na články 3 a 6 uvedeného nařízení.

40 — Viz zejména výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada (bod 9 a citovaná judikatura).

86. S ohledem na tyto skutečnosti se domnívám, že je přípustné, aby Španělské království uplatňovalo na podporu projednávané žaloby na neplatnost nepoužitelnost článků 3 a 6 nařízení č. 1954/2003.

87. Podle mého názoru musí být v důsledku toho projednávaná žaloba analyzována tak, že spočívá na jediném žalobním důvodu, a to námitce protiprávnosti článků 3 a 6 nařízení č. 1954/2003, na jehož podporu Španělské království předkládá dvě vytýkané skutečnosti, a to jednak porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti a jednak existenci zneužití pravomoci.

B – *K opodstatněnosti námitky protiprávnosti vznesené Španělským královstvím*

88. Jak jsem uvedl výše, předkládá Španělské království na podporu vytýkaných skutečností vycházejících z porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti a z existence zneužití pravomoci stejnou argumentaci, jakou předložilo v rámci věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada.

89. Na podporu vytýkané skutečnosti vycházející z porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti Španělské království upřesňuje:

– jednak, že sledované období let 1998 až 2002 přijaté v nařízení č. 1954/2003, jež je rozhodné pro výpočet intenzity rybolovu, odpovídá období, během něhož tento členský stát, na rozdíl od jiných členských států, podléhal restriktivnímu systému v důsledku svého přistoupení k Evropskému společenství, a

– jednak, že vymezení biologicky citlivé oblasti definované v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1954/2003, na kterou se použije zvláštní režim intenzity rybolovu, se shoduje s bývalou oblastí nazývanou „Irish Box“, v níž Španělské království rovněž podléhalo restriktivnímu režimu.

90. Obecněji se Španělské království domnívá, že doba platnosti přechodného režimu, jemuž podléhalo v důsledku svého přistoupení k Evropskému společenství, uplynula ke dni 31. prosince 2002, a že nové nařízení nemělo stanovit jako sledované

období právě období let 1998 až 2002. Tím totiž, že v nařízení č. 1954/2003 Rada přijala za účelem vyhodnocování intenzity rybolovu uvedené období, zachovala údajně v tomto nařízení diskriminaci existující v předešlé právní úpravě.

91. Španělské království se rovněž domnívá, že Rada nepřihlédla ke zvláštní situaci španělského loďstva vyplývající z pravidel v aktu o přistoupení, což představuje porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti.

92. Pokud jde o druhou vytýkanou skutečnost, Španělské království uvádí, že se Rada přijetím článku 6 nařízení č. 1954/2003 dopustila zneužití svých pravomocí, jelikož skutečným cílem vymezení biologicky citlivé oblasti nebylo zachování populací nedospělého štikozubce obecného, nýbrž prodloužení omezení, jimž španělské loďstvo již podléhalo v oblasti „Irish Box".

93. Španělské království se totiž domnívá, že pokud by sledovaným cílem bylo skutečně zachování populací nedospělého štikozubce obecného, musela by být opatření shodná s opatřeními stanovenými v článku 6 nařízení č. 1954/2003 použita i na jiné oblasti západních vod. Mimoto tvrdí, že přijímání technických opatření tohoto druhu se řídí nařízením Rady (ES) č. 850/98 ze dne 30. března 1998 o zachování rybolovných zdrojů pomocí technických opatření na ochranu nedospělých mořských živočichů [41].

94. Obě tyto vytýkané skutečnosti posuzoval podrobně generální advokát Léger ve stanovisku předneseném ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada.

95. Souhlasím s touto analýzou, a odkazuji proto Soudní dvůr na body 41 až 81 uvedeného stanoviska.

96. Omezím se zde na zdůraznění následujících okolností.

97. Pokud jde o první vytýkanou skutečnost, považuji s ohledem na cíl zaručit trvalost rybolovných zdrojů za objektivně odůvodněné, že v nařízení č. 1954/2003 byl pro všechny členské státy stanoven režim omezující intenzitu rybolovu na základě intenzity rybolovu každého členského státu v dotyčných rybolovných oblastech v období 1998 až 2002. Všeobecný systém řízení intenzity

41 — Úř. věst. L 125, s. 1; Zvl. vyd. 04/03, s. 217.

rybolovu stanovený v článku 3 nařízení č. 1954/2003 nemůže být tedy kvalifikován jako diskriminační.

98. Pokud jde o biologicky citlivou oblast stanovenou v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1954/2003, z písemností ve spisu vyplývá, že přesah této oblasti do oblasti „Irish Box" je pouze omezený, jelikož biologicky citlivá oblast pokrývá méně než polovinu oblasti „Irish Box" [42]. Za těchto podmínek lze jen stěží tvrdit, že by čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1954/2003 prodlužoval k újmě Španělského království restriktivní režim, jemuž na základě nařízení č. 685/95 podléhalo v oblasti „Irish Box" v období let 1998 až 2002. Metoda vyhodnocování intenzity rybolovu v biologicky citlivé oblasti uvedené v tomtéž článku je nadto rovněž založena na objektivním kritériu, a sice kritériu intenzity rybolovu uskutečňovaného plavidly o celkové délce 10 metrů nebo větší jako ročního průměru období let 1998 až 2002, což se mi jeví jako odůvodněné vzhledem k cíli omezit intenzitu rybolovu v oblasti s vysokou koncentrací nedospělého štikozubce.

99. Domnívám se tedy, že první vytýkaná skutečnost musí být odmítnuta.

42 — Viz mapy v příloze dupliky Rady a spisu Komise jako vedlejšího účastníka ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Španělsko v. Rada.

100. Ohledně druhé vytýkané skutečnosti a vzhledem k ustálené judikatuře Soudního dvora [43] se nedomnívám, že by přijetí článku 6 nařízení č. 1954/2003 bylo zneužitím pravomoci ze strany Rady.

101. Jednak totiž Španělské království neprokázalo, že zvláštní režim řízení intenzity rybolovu uplatňovaný na biologicky citlivou oblast byl přijat primárně za jiným účelem, než je podpora zachování populací nedospělého štikozubce obecného.

102. Na druhé straně jsem přesvědčen, že ani okolnost, že by technická opatření na ochranu nedospělých mořských živočichů mohla být přijata na základě jiného nařízení, ani skutečnost, že by mohly existovat i jiné biologicky citlivé oblasti, neprokazují, že by v projednávané věci došlo ke zneužití pravomocí ze strany Rady.

103. Z toho vyplývá, že i druhá vytýkaná skutečnost, kterou Španělské království uplatňuje na podporu své námitky protiprávnosti, musí být podle mého názoru odmítnuta.

43 — Viz zejména rozsudky ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další (C-331/88, Recueil, s. I-4023, bod 24), a ze dne 22. listopadu 2001, Nizozemsko v. Rada (C-110/97, Recueil, s. I-8763, bod 137). Podle této judikatury „je akt postižen zneužitím pravomoci pouze tehdy, když na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií vyjde najevo, že byl vydán za výlučným nebo alespoň rozhodujícím účelem dosažení jiných cílů, než jsou uvedené cíle nebo za účelem obejití zvláštního postupu stanoveného ve Smlouvě pro případ vzniku okolností projednávaného případu".

104. Jelikož ani jedna z vytýkaných skutečností předložených na podporu námitky protiprávnosti nebyla přijata, musí být tato námitka, která je jediným žalobním důvodem, o který se opírají návrhová žádání na zrušení článků 1 až 6 nařízení č. 1415/2004, zamítnuta.

105. Na základě výše uvedeného musí být tedy projednávaná žaloba zamítnuta jako neopodstatněná.

IV – Závěry

106. Z výše uvedených důvodů navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

– prohlásil námitku protiprávnosti vznesenou Španělským královstvím proti článkům 3 a 6 nařízení Rady (ES) č. 1954/2003 ze dne 4. listopadu 2003 o řízení intenzity rybolovu některých rybolovných oblastí a zdrojů Společenství, kterým se mění nařízení (EHS) č. 2847/93 a zrušují nařízení (ES) č. 685/95 a (ES) č. 2027/95, za přípustnou;

– zamítl žalobu Španělského království na neplatnost, a

– v souladu s čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení, přičemž Komise Evropských společenství ponese podle odstavce 4 téhož článku vlastní náklady řízení.